

De kunst van het loslaten

Herfst, we zitten er middenin. Ik zie in dit seizoen een kwaliteit van de natuur waar ik nog veel van kan leren: de kunst van het loslaten.

Aan elk seizoen komt een eind. Een gegeven dat de natuur zonder morren accepteert. Als afscheidsgenaar van de voorbij gegane zomer organiseert ze nog een feest waar de kleuren van afspatten. Om daarna op sierlijke wijze haar feestgewaad van de schouders te laten glijden. Het letterlijke loslaten is begonnen.

Hakken in het zand

Elk jaar, zo rond eind oktober, weet ik dat het afscheid van het tuinseizoen weer nadert. In mijn geval geef ik me daar niet zomaar aan over. Nee, ik zet de hakken ferm in de zand want ik heb zo'n behoefte aan nog méér warmte van de zon, nog wat langer het eindeloze zomergevoel. Ik voel me als een kind dat aan het spelen is zonder zich bewust te zijn van tijd en tegenstribbelt wanneer het wordt geroepen voor het avondeten. Maar na het allerlaatste nachtje slapen, nog eenmaal 's ochtends wakker worden in het prachtige groen van onze tuin op amateur tuinpark Piccardthof in Groningen, zit er niets anders op dan het beddengoed in te pakken en de waterleiding en de wc zorgvuldig af te sluiten. Met pijn in het hart laat ik het tuinseizoen achter me.

de ontluikende roos

Vondst

Dat ik loslaten lastig vind, merk ik ook wanneer er iemand komt logeren. Vorige zomer kwam een vriendin uit het buitenland een paar nachtjes logeren in het tuinhuis. Ik had alles goed voorbereid voor haar verblijf en keek reikhalzend uit naar het bezoek. Ik heb ook enorm genoten van het weerzien. En terwijl mijn vriendin haar hulp aanbood bij de afwas en het tuinieren, zag ik ondertussen hoe serviesgoed op andere plekken in de kast terecht kwam, het tuingereedschap van plaats veranderde. En om het dan te laten...

Het verrassende is echter dat iedere logé een 'vondst' achterlaat die ik zelf nooit had kunnen verzinnen en waar ik heel blij mee ben: een praktischere indeling van de servieskast, een handigere manier van het opbergen van het gereedschap in de schuur.

Essentieel onderdeel

Er zijn natuurlijk allerlei redenen achter het feit dat ik moeite heb met loslaten. Allereerst verdriet om het afscheid. De Franse taal heeft hier een prachtige uitdrukking voor: '*partir c'est mourir un peu*' (afscheid nemen is een beetje sterven). En dan natuurlijk onzekerheid over wat er komt als ik loslaat. Ook al weet ik dat wanneer ik een deur dicht durf te doen, een andere deur open kan gaan. Tegelijkertijd besef ik dat loslaten een essentieel onderdeel van de kringloop van het leven is. Het feit dat de natuur in de herfst haar blad loslaat, betekent een kans voor nieuw leven het jaar daarop. En zo sluit ik ieder jaar in deze tijd schoorvoetend de deur van het tuinseizoen. In de wetenschap dat - bij leven en welzijn - de deur van een nieuw tuinseizoen zich volgend jaar weer zal openen.

de ontluikende roos

Leni van Noord

Gratis abonneren op *La vie en rose*?

Met deze link kun je je aanmelden:

<https://www.deontluikenderoos.nl/la-vie-en-rose-aanmelden/>